

Sygn. akt. I C 102/13 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2013r.

Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marcin Ilków

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Drzymała

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2013r. w Strzelcach Opolskich

na rozprawie

sprawy z powództwa B. I. S. F. I. Z.w G.

przeciwko A. J.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa B. I. S. F. I. Z.w G.pozwem z dnia 20 września 2012 roku wniósł o zasądzenie od pozwanej A. J.kwoty 1.809,32 zł z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu.

Uzasadniając strona powodowa podniosła, iż w księgach rachunkowych funduszu widniało zadłużenie z tytułu umowy kredytu gotówkowego z dnia 19 listopada 2008 roku, którego pozwana nie uregulowała.

W dniu 22 października 2012 roku Sąd Rejonowy w Elblągu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie IX Nc 12043/12 uwzględniając roszczenie strony powodowej w całości.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw, w którym podniosła, iż roszczenie jest przedawnione, a pozwana podpisała druk umowy kredytowej w dniu 12 listopada 2008 roku, następnie w dniu 13 listopada 2008 roku od umowy odstąpiła, z racji jej zawarcia poza lokalem przedsiębiorstwa. Podniesiono także zarzut niewłaściwości miejscowej, w wyniku uwzględnienia którego sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 listopada 2008 roku pozwana zawarła z firmą (...) B.umowę na dostawę i montaż filtrów wody VQV Aquarius, za cenę 1.099 zł. Umowa została zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa. W związku z powyższym pozwana zawarła także z (...) Bank S.A.z siedzibą w W.umowę kredytu gotówkowego nr (...)na kwotę 1.174,15 zł na okres 12 miesięcy, podpisując w dniu 12 listopada 2008 r. przedłożony jej formularz umowy. Na umowie figuruje data 19 listopada 2008 r.

Dowody:

- karta klienta, k. 28;

- umowa kredytu gotówkowego, k. 29-30;

Pismem z dnia 13 listopada 2008 roku pozwana odstąpiła od umowy, przesyłając go do K. Z. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...)w B..

Dowód:

- odstąpienie od umowy, k. 31;

W dniu 27 listopada 2008 r. pozwana wystąpiła też do Powiatowego Rzecznika Praw Konsumentów w S. z prośbą o interwencję w związku z nieuwzględnieniem w piśmie z dnia 18 listopada 2008 r. ww. odstąpienia od umowy. W dniu 18 grudnia 2008 r. Rzecznik skierował wystąpienie do K. Z..

Następnie w dniu 23 grudnia 2009 r. Rzecznik wystąpił do firmy (...) Sp. z o.o. w W.. W odpowiedzi na powyższe wystąpienie poinformowano Rzecznika, iż wierzytelność została wycofana z obsługi firmy windykacyjnej (...) Sp. z o.o. Potwierdził to także (...) Bank SA w swoim piśmie z dnia 13 stycznia 2010 r.

Dowody:

- prośba o podjęcie interwencji, k. 32;

- wystąpienie Powiatowego Rzecznika Konsumentów, k. 33-34;

- pismo z dnia 27 stycznia 2010 roku, k. 36;

- pismo z dnia 13 stycznia 2010 roku, k. 37;

Wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 19 września 2012 roku stwierdzono figurującą wymagalną wierzytelność w stosunku do pozwanej na kwotę 1.809,32 zł wynikającą z nabytej wierzytelności od (...) Bank S.A. z siedzibą w W. na podstawie umowy cesji wierzytelności z umowy kredytu gotówkowego z dnia 19 listopada 2008 roku.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 5;

Pozwana A. J., urodzona w dniu (...), orzeczeniem ZUS z dnia 2 listopada 1999 r. została uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy i niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Dowód:

- decyzja ZUS z dnia 2 listopada 1999 r., k. 35;

Pozwana A. J. obecnie mieszka w Domu Pomocy Społecznej w S., w jego filii w S..

okoliczność bezsporna.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Poza sporem w sprawie było, iż pozwana w dniu 12 listopada 2008 r. poza lokalem przedsiębiorstwa zawarła z firmą (...)B.umowę na dostawę i montaż filtrów wody VQV Aquarius, za cenę 1.099 zł. Bezsporne było także zawarcie przez pozwaną z (...) Bankiem S.A.z siedzibą w W.umowy kredytu gotówkowego nr (...)na kwotę 1.174,15 zł na okres 12 miesięcy.

Spór sprowadzał się do oceny, czy zasadne jest zasądzenie na rzecz strony powodowej żądanej pozwem kwoty.

Stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, co do których Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Strona powodowa reprezentowana była przez radcę prawnego i dlatego Sąd przyjął odpowiednio wysoki miernik staranności po stronie powodowej co do konieczności podejmowania czynności procesowych uwzględniający zawodowe kwalifikacje pełnomocnika.

Zgodnie z przepisami art. 6 k.c. i 232 k.p.c. strona, która wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne powinna wskazywać dowody na poparcie swoich twierdzeń.

Stronę powodową obciążał więc obowiązek wykazania, iż przysługuje jej uprawnienie do dochodzenia zapłaty należności od pozwanej z tytułu związania jej umową o kredyt gotówkowy z poprzednikiem prawnym strony powodowej, z tytułu której miała uiścić wskazaną w pozwie kwotę.

W realiach rozpoznawanej sprawy pozwana zakwestionowała zasadność obciążenia jej dochodzoną należnością twierdząc, iż skutecznie odstąpiła od obu umów, a wierzytelność jest przedawniona.

Zgodnie z powołanym wyżej art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Wobec tego strona powodowa, w celu udowodnienia swoich twierdzeń, powinna była w trakcie procesu wykazać bezsprzecznie i jednoznacznie, nie tylko to, że pozwana nie zapłaciła całej należności, ale i także powinna wykazać odpowiednimi dokumentami podstawę prawną do dochodzenia tej kwoty od A. J. tak, aby wynikał z tej podstawy sposób ustalenia konkretnego zadłużenia.

W przedmiotowej sprawie pełnomocnik strony powodowej przedłożył jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu bez choćby umowy przelewu wierzytelności oraz wykazu obrazującego wierzytelność wobec pozwanej, stanowiącego zazwyczaj załącznik do umowy.

Całość zebranego w ten sposób materiału dowodowego niewątpliwie przeczy zasadności powództwa.

Główny element powodujący oddalenie powództwa dotyczył załączonego do pozwu wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, który wg strony powodowej ma moc dokumentu urzędowego w myśl art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych i miał stanowić główną podstawę mającą uzasadnić istotę i wysokość zobowiązania.

Sąd nie podzielił tak wyrażonego stanowiska opierając się w tym zakresie przede wszystkim na uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 roku podjętej w sprawie III CZP 65/09, zatem jeszcze przed wydaniem opisanego niżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego, gdzie Sąd Najwyższy stwierdził, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji, o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej – do wykazania istnienia wierzytelności w razie zaprzeczenia przez pozwaną – co w tej sprawie miało wszak miejsce – konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów, a czego w tym procesie powodowa strona skutecznie nie uczyniła.

Nadto zauważyć trzeba, że art. 194 powyższej ustawy został wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10 uznany za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zd. 1 i art. 76 Konstytucji RP w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym, co w ocenie Sądu powoduje stwierdzenie, że na potrzeby niniejszej sprawy taki wyciąg może funkcjonować jedynie jako dokument prywatny, a nie jako dokument urzędowy.

Wobec powyższego wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu należy jedynie utożsamiać z dokumentem prywatnym, o którym mowa w art. 245 k.p.c., tym samym stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, a przez to nie może stanowić dowodu uzasadniającego fakt istnienia i wysokości wierzytelności.

Zatem w przedmiotowej sprawie obowiązkiem strony powodowej było przedłożenie we właściwej formie innych dokumentów umożliwiających wykazanie istnienia stosunku zobowiązaniowego, jak i jego wysokości. Jak już wyżej wskazano strona powodowa tego nie uczyniła.

Biorąc pod uwagę normę z art. 6 k.c., obowiązek w tym przepisie wyrażony, obciąża także pozwaną, bowiem powinna ona w toku procesu wykazać, albo że zapłaciła poprzednikowi strony powodowej wszystkie należności, albo, że konkretne dokumenty, będące podstawą do złożenia pozwu są niewłaściwe, albo, że od umowy skutecznie odstąpiła.

W toku procesu pozwana podniosła, iż skutecznie od umowy odstąpiła, co zostało wykazane – o czym niżej, a także podniosła zarzut przedawnienia.

Konsekwencją jednak normy z art. 6 k.c. jest to, że na pierwszym miejscu strona powodowa powinna wykazać zasadność roszczenia – czyli brak zapłaty, postanowienia umów i regulaminów potwierdzających zasadność obciążania pozwanego sporną kwotą, a następnie pozwana biorąc pod uwagę ten materiał dowodowy powinna się „bronić” i innymi dowodami wykazać swoje racje.

Mając na uwadze, że to strona powodowa przedstawionymi dokumentami nie udowodniła istnienia wystarczających podstaw do zasądzenia dochodzonej kwoty od A. J., Sąd powództwo oddalił.

W związku z podniesionym zarzutem odstąpienia od umowy należy zaznaczyć, iż zgodnie z treścią art. 13 ust. 2 Ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (t. j. Dz. U. z 2012 r., poz. 1225) jeżeli świadczenie konsumenta ma być spełnione z wykorzystaniem kredytu lub pożyczki udzielonych przez przedsiębiorcę albo gdy umowa przewidywała wykorzystanie kredytu udzielonego na podstawie porozumienia kredytodawcy z przedsiębiorcą, odstąpienie od umowy zawartej na odległość jest skuteczne także wobec umowy kredytu lub pożyczki zawartej przez konsumenta.

W przedmiotowej sprawie pozwana odstąpiła od umowy na dostawę i montaż filtrów wody VQV Aquarius następnego dnia po jej zawarciu. Zostało to dokonane w terminie z art. 2 ust. 1 ww. ustawy, tj. w terminie 10 dni. Oświadczenia powyższe niewątpliwie dotarło do przedsiębiorcy najpóźniej w dniu 18 listopada 2008 r., co wynika pośrednio z wystąpienia Rzecznika z dnia 18 grudnia 2008 r. Tym samym, niezależnie od ewentualnych sprzeciwów przedsiębiorcy, zdaniem Sądu ww. odstąpienie było skuteczne, tym bardziej, że konsument, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, może od niej odstąpić bez podania przyczyn.

W związku z uznaniem, że odstąpienie od umowy źródłowej było skuteczne, tym samym stosując normę z art. 13 ust. 2 ww. ustawy, skuteczne było także odstąpienie od umowy kredytu. Z kolei skoro odstąpienie od umowy kredytu było także skuteczne, tym samym dochodzenie zapłaty kwoty z tego tytułu stanowi nadużycie prawa podmiotowego, jest ewidentnie sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa, a biorąc pod uwagę to, iż zarówno Bank, jak i firma windykacyjna na przełomie lat 2009-2010 r. poinformowała pozwaną, że działalność windykacyjna zostały wstrzymane, stanowi dodatkowo naruszenie zasad współżycia społecznego – art. 5 k.c.

Mając powyższe rozważania na uwadze analiza zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwaną zdaniem Sądu jest zbyteczna.

Wobec powyższego, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji.